

MARİFET OKULU

• FANZİNİ •



YEKDER

YAYGIN EĞİTİM VE KÜLTÜR DERNEĞİ



SAYI-1 / 2026

İÇİNDEKİLER

| | | | |
|---|----|--|----|
| Bir Yıl Biterken..... | 5 | Tezhan Oğlu Tezcan..... | 28 |
| Marifetli Bir Genç..... | 7 | The Lost Island Adventure..... | 30 |
| Söz Hakkı..... | 9 | Avrupa Aslında Asya'nın | |
| Bir Kudüs Sabahı..... | 11 | Bir Parçası Mı?..... | 33 |
| Aynı Pencerede Farklı Bir Zamanda | | Muhammed Ali..... | 36 |
| Buluşmak..... | 13 | Hayal Gücü ve Yaratıcılıkla..... | 39 |
| Bir Gönül İnşası..... | 15 | Son 23 Yılda Türkiye'de Neler Yapıldı..... | 41 |
| Kadrajın Ötesindeki Duygular..... | 17 | Tankların Savaş Tarihine Etkisi..... | 43 |
| Yavuz Rabbini Bilir Mi?..... | 19 | Retro-Mania: Geçmiş Artık Daha Mı | |
| Birlikte Kurulan Bağların Hikâyesi..... | 22 | Güzel? Nostalji Nedir: "Eve Dönüş" | |
| Gülün Özü..... | 24 | Acısı Mı, Kaçış Mı?..... | 46 |
| Marifet Okulu..... | 25 | Benim Gözümden Arkadaşlık..... | 48 |
| Ahmet İçin Yapılan Deney..... | 27 | Yekder..... | 50 |
| | | Van Gogh Müzesi Gezisi..... | 51 |

MARİFET OKULU
Fanzin Sayı: 1 / 2026

Editör:
Oğuzhan Oğuzbey

Yayına Hazırlık:
Abdülkadir Abanoz
Tunahan Koçver
M. Ertuğrul Öztürk
Emir Yılmaz
Beyza Turan
Sevde Yıldırım

Elif Sena Turan
Güner Polat

Tasarım:
M. Ediz Altındış

Kapak Resmi:
Ayşe Betül Yaslı

Baskı :
Fotokopi ile çoğaltılmıştır.
Kar amacı gütmaz.

İletişim:
0 501 365 00 15

© Tüm yayın hakları YEKDER-
Marifet Okulu'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı
yapılabilir.

"Senelik Marifet Okulu fanzinidir.
Vakit buldukça çıkar."

BİR YIL BİTERKEN

21. yüzyılın şartlarına ayak uydurmakta zorlanan modernizm ve geleneksel arasında bocalayan bir neslin eğitim sorunlarıyla yüzleşiyoruz. Yazları mahalle camiilerine gitmeyi mecburiyet bilen çocuklarımız yok artık. Çocukların sesinin yükseldiği mahalleler, gazozuna maçların heyecanını artık tadamıyoruz. Marifet Okulu programı tam olarak bu amaç üzerine bina edilmiş bir eğitim programı. Öğrencilerimiz YEKDER'e geldiklerinde sadece bir atölye ve eğitim programına dahil olmuyor aynı zamanda hayatlarını inşa edebilecekleri kavrayışlara sahip oluyorlar.

Yirmi beş hafta süren, bizim için sadece cumartesi gününden ibaret olmayan, Marifet Okulu'nda bir dönemin daha sonuna geldik. Bu süreçte toplam yirmi farklı eğitmenen otuz beş atölye hizmeti aldık. Öğrencilerimiz doğa, sanat, spor etkinlikleriyle anlayışlarını geliştirmeye onlarla birlikte tekrardan yeni tecrübeler deneyimleye çalıştık.

Bunun yanı sıra Kuran-ı Kerim, Siyer, İlmihal gibi hayatımızın asıl amaçlarının direklerini oluşturan dersleri de aldılar. En büyük hedefimiz öğrencilerimizin bir dönem boyunca burada gördüklerini tüm hayatlarına uygulayabilmeleri.

Açılış ve kapanış yazıları her zaman zor olmuştur benim için ama bunun bir kapanış olmadığını idrak ediyorum çünkü Marifet Okulu programı aynı zamanda bir bayrak olgusunu da temsil ediyor. Daha önce burada öğrenci olmuş birçok arkadaşımız birkaç senedir rehberlik görevini üstlenerek bayrağı devraldı. Çocuklar hafta sonu buraya gelerek “hoş vakit” geçirmekten ziyade hayata karşı bir bilinç ve sorumluluk üstleniyor. Dolayısıyla belki de yıllar sonra burada görevler alarak çocukların kalbine dokunacaklardır.

Marifet Okulu sadece bir kişinin üstlendiği ve yürürlüğe koyduğu bir program değil. Çocuklara fayda sağlayacağını düşündüğüm herhangi bir etkinliğin yapılması hususunda desteklerini esirgemeyen Hüseyin Türkan ve yönetim kurulu üyelerimize, cumartesi günü buraya heyecanla gelen öğrencilerimize, etkinliklerimize öz verileriyle destek olan atölye eğitmenlerimize, güler yüzyüyle öğrencilerimizi karşılayan açma ve çaylarını hazırlayan Zehra Ulu'ya, atölyelerimizin malzemelerini tedarik eden Necati Fidan'a, programın asıl yürütücüleri olan ve başından sonuna derdimizle dertlenen rehberlerimize (Sevde Yıldırım, Elif Sena Turan, Güner Polat, Beyza Turan, Abdülkadir Abanoz, Tunahan Koçver, Emir Yılmaz ve M. Ertuğrul Öztürk) öğrencilerimizin yararı için bizimle işbirliği halinde olan değerli velilerimize teşekkür ederim.

Bir yıl biterken öğrencilerimizle bir fanzin çıkartmak istedik. Dergi ve fanzin bir ekip işidir. Biz de en güzel ekibimizle böyle olduğunu ortaya koyduk.

Her bitiş bir başlangıca gebedir.

Hayırlara vesile olması ümidiyle, selam, dua ve muhabbetle.

Oğuzhan Oğuzbey

MARİFETLİ BİR GENÇ...

Adem
Pervan

Gençlik üzerine yapılan her çalışma, doğrudan geleceğe yapılan bir yatırımdır. Bu alanda görev alan biri olarak şunu açık şekilde ifade edebilirim: Gençlik çalışmaları planlanmadığında, yönlendirilmediğinde ve sürdürülebilir hâle getirilmediğinde, ortaya çıkan boşluk kendiliğinden dolmaz. Bu boşluk çoğu zaman kontrolsüz alanlarla doldurulur.

Sahada yürütülen çalışmalar bize önemli bir gerçeği gösteriyor. Gençler hazır bir potansiyel taşır. Ancak bu potansiyelin ortaya çıkması, doğru ortamların oluşturulmasına bağlıdır. Yapılandırılmış alanlar gençleri sürecin içine çeker. Sorumluluk verilen gençler gelişim gösterir. Süreklilik kazanan çalışmalar kalıcı etki üretir.

Gençlik çalışmalarının temel amacı yalnızca etkinlik üretmek değildir. Asıl amaç, gencin hayatına temas eden bir süreç oluşturmak ve onu bu sürecin aktif bir parçası hâline getirmektir. Bu noktada toplumun gücü, gençlerin yönüyle doğrudan ilişkilidir. Yön bulan gençler, sorumluluk alan bireylere dönüşür. Bu dönüşüm, toplumsal yapıyı güçlen-

dirir. Bu nedenle gençlik çalışmaları, kısa vadeli sonuçlar üzerinden değil, uzun vadeli etkiler üzerinden değerlendirilmelidir.

Bizim yaklaşımımız nettir. Gençlere yalnızca alan açmak yeterli değildir. O alanın doğru yapılandırılması gerekir. Süreçlerin takip edilmesi gerekir. Ve en önemlisi, gençlerin bu sürecin içinde aktif rol alması gerekir.

Çünkü mesele gençlerle vakit geçirmekten öte, onların yön bulmasına katkı sağlamaktır. YEKDER çatısı altında yürüttüğümüz Marifet Okulu ile de, gençlerimize farklı deneyimler edinecekleri ve gelişimlerini sağlam temeller üzerine atacakları sunmaya çalışıyoruz. Bu sayede dokunabildiğimiz her bir gencimiz ile aslında yarınların güçlü ve bilinçli toplumlarını oluşturmaya katkı sunmak niyetindeyiz.

Marifetli bir genç, güçlü ve sağlıklı bir gelecek demektir.

SÖZ HAKKI

**Abdülkadir
Abanoz**

Kişi söz hakkını kendi mi elde eder yoksa söz hakkı başkaları tarafından verilen bir hediye midir? Bu soruya tarihin ve medeniyetimizin seyri boyunca farklı cevaplar vermek mümkün. Çoğunlukla her iki durum da olur deriz. Ancak bugünün şartları biraz farklı. Medeniyet tarihimizin hiçbir döneminde ‘görölmek, duyulmak, ilgi çekmek’ modern dünyadaki kadar revaçta olmamıştı. Modern dünyanın insanı kendi sesine âşık bir insandır. O konuşurken bir dinleyicinin olup olması yahut sözlerinin bir mana içermesi yalnızca detaydır. Asıl mesele konuşuyor olmasıdır onun. O yalnızca sesini yükseltmekle ve duyuluyor olmakla var olduğunu, varlığını pekiştirdiğini zanneder. Şu şartlarda dinlemenin, anlamının ve tabii anlaşmanın hayatımızdan silinip gitmesine şaşmalı. Kavak doğası gereği uzun boylu bir ağaçtır. Balığın kavağa çıkması ise olsa olsa modern insanın tutumudur. O görölmek arzusuyla, bencillikle yanıp tutuşurken ne balık olduğunu kabul edebilecek ne varlık şartlarına uygun hareket edebilecektir. Nihayetinde, deyimimizde bir saçmalık kahramanı olarak anılacaktır.

Bugünün şartlarında kişinin söz hakkını elde etmek için mücadele etmesi kaçınılmaz. Kendimizi ifade edebilmek için bile bu denli bir mücadeleye girişmek zorunda olmamız modern dünyanın başımıza ördüğü çoraplardan biri. Mehmed Akif Ersoy'un 1915 senesinde söylediği "Çünkü bugün ortada hak sâhibi /Bir kişidir: 'Hakkımı vermem!' diyen." mısraları bugün de canlılığını korumakta. Şiirin yazılış tarihiyle bugün arasındaki benzerliklere dikkat etmeliyiz. O yıllar kendine medeni dedirten canilerle savaş yıllarıydı bugün de öyle. Hatta bugün söz o yıllara göre daha önemli bir konumdadır da diyebiliriz.

Bu savaşta söz hakkı elde edebilmek kadar bu hakkı en iyi şekilde kullanmak da boynumuzun borcu. "Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır söylesin ya da sussun" (Buhârî, Edeb, 31, 85) hadisinin gereğince Müslüman kişi söz hakkı için sarf edeceği çabayı hayır söylemek niyetiyle sarf etmeli. Yalnızca hayır söylemek de yetmez hayrı ne şekilde söyleyeceğimiz de en az hayır söylemek kadar önemli. Hatta dinleme konusunda bu kadar zayıf bir çağda sözümüzün üslubu içeriğinden de önemlidir diyebiliriz. Bu hususta da

yine bir hadis-i şerif yol gösteriyor bizlere.

"Yumuşak huyluluktan ve nezaketten nasibi olmayan kişinin hiçbir nimetten nasibi yok gibidir." (Müslim, Birr, 74-76.) Eğer bugün yalnızca tek bir söz söyleyecek nefesim olsaydı yine de Meryem Hocamın bana öğrettiği bu hadisi nakledirdim. Ve böylece yukarıda da bahsettiğimiz, sözün üzerimizdeki haklarını kendi payıma ödemiş olurum. Bu hadisin en başta hayatımıza sonrasında da sözlerimize işlemesi Müslümanlığımızın gereği.

Söz söylemek ince elenip sık dokunulması gereken bir konu. Ben de fazla uzatmayayım sözü. Ömrümüzü marifet ve nezaketin kuşatmasını diliyorum.

Bizlere kavga etmeksizin söz söyleme imkânı veren YEKDER'e ve Marifet Okulu'na teşekkür ediyorum. Marifet Okulu'nda geçirdiğim üç güzel sene için de hem beraber çaba sarf etmekten mutluluk duyduğum hocalarıma hem de geleceğin marifet ırmağı öğrencilerimize çok çok teşekkür ediyorum.

BİR KUDÜS SABAHI

M. Ertuğrul
Öztürk

Henüz aydınlanmamış bir Kudüs sabahıydı; güneş Zeytin Dağı'nın ardında uykudayken, Eski Şehir'in bin yıllık taş duvarlarının arasından süzülen hırçın bir rüzgâr karşıladı beni. Dar sokakların kıvrımlarında ıslık çalarak ilerleyen o serin nefes, saçlarımı savurup tenimi sertçe okşayıp geçerken adımlarım rüzgârla yarışır gibi hızlandı. Mescid-i Aksa'ya çıkan yolların her an bir demir kapıyla ya da bir barikatla kirli eller tarafından mühürlenebileceğini bilmenin verdiği o amansız telaşla karanlığın içindeki gölgeleri yarararak yürüyor; kalbimin atışını şehrin kadim taşlarından yankılanan adımlarımın sesinde duyuyordum.

Dakikalar ilerledikçe Eski Şehir'in birbirini kesen sokaklarında tek başıma olmadığımı anladım. Her bir köşeden, her bir taş kemerin altından sessiz gölgeler süzülerek yolda bana eşlik etmeye başladı. Başta dar sokaklarda sadece benim yankılanan adımlarım varken, şimdi taş yollarda çoğalan, birbirine karışan ve hızlanan onlarca ayak sesi Eski

Şehir'in labirenti andıran sokaklarını titretmeye başlamıştı. Taş duvarların arasında özgürlüğü haykıran bu güçlü ses karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Kimse konuşmuyor ama herkes aynı yolu takip ediyordu; onlarca, yüzlerce, hatta binlerce yürek, sokakların birbirine kavuştuğu noktalarda birleşiyor, yatağına sığmayan coşkun bir nehir gibi ilk kiblemize doğru koşar adımlarla akın ediyordu.

Fakat bu coşkun nehrin önünde vicdanını yitirmiş, kalpleri taşlaşmış, merhametten yoksun kirli ellerin kurduğu barikatlar yükseldi. Barikatların arkasında yüzleri kararmış, gözleri yalan ile perdelenmiş, kalplerine nefret tohumları ekilmiş gölgeler bize kibirle bakıyordu. Nefretle ördükleri bu duvarın, akan bu coşkun nehri durduracağına inanıyorlardı. Ancak öyle olmadı. Yüreği ilk kiblenin hasreti ile tutuşan insanlar, nefret ile örülmüş bu duvarın karşısında bir dalga gibi kabardı ve sayısız yağmur damlası gibi karanlık gölgelerin üzerine yağdı. Kimimiz barikatların etrafından bir rüzgâr gibi süzülüp o karanlık gölgelerin kurduğu tuzakları boşa çıkardı, kimimiz ise Eski Şehir'in birbirine yaslanmış evlerinin

arasından kendine yeni yollar açtı. O taş yürekli ruhsuz gölgeler yolları mühürlemiş olsalar bile Kudüs'ün her bir sokağı, Aksa uğruna attığımız her adımda bize sırdaşlık ediyordu.

O kirli ellerin kurduğu barikatlar ve nefret dolu bakışlar artık geride kalmıştı. Kapılardan akın eden temiz yürekler Ezan-ı Muhammedi'nin yankısıyla huzura kavuşuyordu. Aksa'nın avlusunda onları hasretle bekleyen zeytin ağaçları "Hoş geldiniz ey sadık dostlar, evinize hoş geldiniz!" diye selamlıyordu. Yaşlısı, genci, kadını ve erkeğiyle binlerce can, omuz omuza vererek tek bir vücut olmuştu. Şafağın ağaran ışıkları altında, mücadelenin nişanesi o mukaddes mescitte hep beraber saflar halinde kıyama durduk.

Ve nihayet güneş Zeytin Dağı'nın omuzlarından tüm ihtişamıyla yükseldi. Şafağın ilk ışıkları Kubbetü's-Sahra'nın altın kubbesine değdiği şehir adeta bir mücevher gibi parladı. Artık ne kirli ellerin gölgesi kalmıştı meydana ne de nefretin soğuk nefesi. Kudüs'ün bu özgür sabahında çocukların neşeli kahkahalarının Mescid-i Aksa'nın avlusuna yayılışını bir köşeden tebessümle izledim...

AYNI PENCEREDE FARKLI BİR ZAMANDA BULUŞMAK

Sevde
Yıldırım

Hayat bazen bizi başladığımız yere, ama bambaşka bir bakış açısıyla geri getirir. Benim Marifet Okulu ile olan bağım tam olarak böyle bir tekâmül hikayesi. Yıllar önce bu çatının altında, dünyayı o saf öğrenci penceresinden izleyen bir çocuktum. Bugün ise aynı pencerenin diğer tarafına geçip, yeni nesillere hem rehberlik etmenin hem de ablalık yapmanın o taptaze heyecanını yaşıyorum.

Marifet Okulu bana her şeyden önce hayal kurmayı ve o hayallerin peşinden gidecek özgüveni aşlamıştı. Bir zamanlar oturdukları bu yerlerde kazandığım o cesareti, bugün bir rehber olarak kalbimde büyük bir kıpırtıyla taşıyorum. Öğrencilikten bu yeni sorumluluğa uzanan köprü, benim için büyümenin ve yerinde saymamanın en güzel kanıtı; kalbî bir büyüme ve zenginleşme yolculuğu oldu.

Bu seneyi benim için unutulmaz kılan asıl mucize ise o pencerede yol

arkadaşım olan grubumla buluşmaktı. Bu yolculuğa başladığımda karşımdaki pırl pırl zihinler benim sadece öğrencilerim değil; bu yoldaki ilk ve tek grubum oldular. Onlarla her bir araya gelişimde, aslında kendi çocukluğumla el sıkıştığımı hissettim. Onlara her bakışimde emeğimin, sevgimin ve heyecanımın birer yansıması olan “göz nuru” birer cevher gördüm. Biliyorum ki birlikte güldüğümüz, eğlendiğimiz ve bazen zorlandığımız her an, kalplerimizde daima gülümseyerek hatırlanacak çok güzel hatıralara dönüşecek.

Özellikle sınıflarına seçtikleri “Kız Neşesi” ismi, bu yılın ruhunu özetleyen en güzel tanım oldu. Bir yerin en büyük sermayesinin, o duvarlar arasında yankılanan samimiyet olduğunu bana bir kez daha kanıtladılar. Bu neşe, sadece bir sınıfın adı değil; bir rehberin motivasyon kaynağı, kurduğumuz bu kıymetli birlikteliğin ise kalbidir. Çünkü biz burada sadece bilgi paylaşmıyoruz; bir hayatı, bir neşeyi ve bir abla-kardeş sıcaklığını paylaşıyoruz.

Bana bu kapıyı aralayan ve bu yolu beraber yürüdüğümüz YEKDER - Marifet Okulu ailesine, koordina-

törlerimize ve birlikte keyifle çalıştığımız rehber arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Onlarla paylaşıyor olmak, bir zamanlar içimde filizlenen o heyecanı şimdi grubumun gözlerinde görmekle birleşince, benim için yolculuğun en anlamlı ödülüne dönüştü.

Geleceğe hangi pencereden bakarsak bakalım; içimizdeki o neşeyi, bu güzel birlikteliğin kalbini ve hiç bitmeyen heyecanımızı yanımızda taşımak dileğiyle...

BİR GÖNÜL İNŞASI

Güner
Polat

Eğitim, sadece teknik bilgileri bir zihinden diğerine aktarmak değil; bir insanın, özellikle de bir çocuğun dünyasına nezaketle misafir olabilme sanatıdır. Bugünün dünyasında herkesin sadece kendinden bahsettiği, sadece kendi sesini duyurmak için yarıştığı bir “görünürlük” çağı yaşanıyor. Kimsenin kimseyi sahiden dinlemediği bu gürültülü zamanda; çocukların dünyası, biz yetişkinlerin çoktan unuttuğu o saf sevginin hâlâ nefes aldığı en samimi sığınaktır. Biz her cumartesi o altı çift gözle buluştuğumuzda, aslında dışarıdaki gürültüyü kapının eşliğinde bıraktık. Asıl derdimiz sadece müfredatı tamamlamak değil, o gürültülü dünyada birbirini sahiden duyabilen yürekler inşa edebilmektir. Ben o sınıfa hiçbir zaman sadece bilgi veren bir hoca olarak girmedim; aksine, o altı güzel çocuğun hayat hikayesine dahil olmak ve onlara sığınabilecekleri güvenli bir liman sunmak istedim.

Çocukluk, insanın hayatı boyunca yanında taşıdığı en kıymetli hazinesidir. Onların dünyasına dahil olduğumuzda fark ettik ki; en büyük

ihtiyaç, yargılanmadan duyulmak ve olduğu gibi kabul edilmektir. Bu yedi ay boyunca aslında tek bir mesele- nin, empatiyi bir hayat pratiği haline getirebilmenin peşinden gittik. Ba- zen fikirlerimiz çatıştı, bazen şahsi önceliklerimizle grubun menfaati karşı karşıya geldi; hatta hiç hoş- muza gitmeyen, yorulduğumuz ve sınıdığımız anlar oldu. Ancak asıl marifet, o kriz anlarında dağılmak değil, her ne olursa olsun bir “aile” olarak kalabilme iradesini göstere- bilmektir. Birinin derdini kendi derdi gibi görebilmenin, yani “biz” olabil- menin provasını yaptık. Bir hayale ortak olmanın ya da küçücük bir sı- kıntıyı bölüşmenin, gerçek eğitimin kalbi olduğunu yaşayarak gördük.

Geçirdiğimiz aylar boyunca sadece atölye masalarında kağıtlardan dün- yalar inşa etmedik; o uykusuz ama neşeye dolup taşan kamp sabahla- rında aslında birbirimize inanmayı ve beraber bir şeyler üretmenin kıy- metini öğrendik. Yapılan her etkinlik, aramızda oluşan o sarsılmaz gönül bağının birer yapı taşı oldu. Çocuk- ların dünyasına dahil oldukça, onlara yardımcı olmaya çalışırken aslında kendi ruhumuzun nasıl tazelendiği- ni ve her şeye rağmen umutla bak-

manın ne demek olduğunu yeniden hatırladık. Derdimiz, sadece teorik bilgiler bırakmak değil; her zaman hatırlayacakları, kendilerini değerli ve güvende hissedecekleri silinmez bir “iz” bırakabilmektir.

Marifet, insanın sadece kendisi için yaşamaması değil, bir başkasının kal- binde kalıcı bir yer açabilmesiymiş. Bu imkânı bizlere veren, bu gönül bağını kurmamıza vesile olan YEK- DER’e, yol gösteren hocalarımıza ve bana her cumartesi yeniden çocuk olmanın sevincini hatırlatan o altı güzel yol arkadaşşıma gönülden teşekkür ederim. Biz bu yıl sadece ders işlemedik; biz birbirimizin hayat hikayesinde birer güzel cümle olduk. Umarım o cümleler, hayatları boyun- ca ne zaman ihtiyaç duysalar onlara rehberlik eder ve yollarını aydınlatır.

Biliyoruz ki; en büyük marifet, bir hayatta hayırlı ve silinmez bir iz ola- bilmektir.

KADRAJIN ÖTESİNDEKİ DUYGULAR

Beyza
Turan

Mutluluk, heyecan, gülümseme... Kadraja giren duygular genelde bunlar. Ama asıl hikâye, çoğu zaman kadrajın dışında kalıyor. Oysa görünenin ardında, sessizce varlığını sürdüren bambaşka duygular var. Bazen rengarenk hayaller, bazen de kaybolmuş, endişeli bakışlar.

Video ve fotoğraf çekimi yaparken, aslında çocukların ne hissettiğini ve çoğu zaman kimsenin fark etmediği o küçük ama derin anları görmeye başladım. Yeni hobiler edinmeleri ve kendilerini keşfetmeleri için düzenlenen etkinliklerde, her öğrencinin bambaşka bir yolculuğu olduğunu fark ettim. Birine çok basit gelen bir şey, bir başkası için aşılması gereken koca bir dağ olabiliyor.

Tam da bu noktada, o anı fark edebilmek ve yanında durabilmek çok kıymetliydi. Vazgeçmeden yeniden denemek, düştüğü yerden kalka-

bilmesi için ona alan tanımak, korku ve endişeyle baş etmesine eşlik etmek. Tüm bunlar bazen zorlayıcıydı ama bir o kadar da öğreticiydi.

Marifet Okulu'nda yalnızca çocuklar öğrenmedi. Bu çatı altında bulunan herkes, kendine ait dersler biriktirdi. İşler her zaman planladığımız gibi gitmedi. Önemli olan da buydu zaten. Önemli olan da tam olarak bu noktada başlıyor: Şimdi ne yapacağız?

Kampta bir öğrencimiz düştüğünde kimse paniklemedi, geri çekilmedi. Herkes elini uzattı. Ve o an, bir grup değil; bir bütün oldular. Sulu boya yaparken, kolaj oluştururken, hayal dünyalarını kâğıda aktarırken paylaşmayı öğrendiler. Grup çalışmalarında birbirlerini dinleyip birlikte çözüm üretmeye çalıştılar.

Bir gün derste, yazı yazmaktan sıkılabileceklerini düşünerek farklı bir anlatım yöntemi denemek istemiştim. Ancak hazırladığım renkli notları görünce yazmak istediklerini söylediler. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken, içlerinden biri şöyle dedi: "Hocam, biz burada ders işlemeyi çok seviyoruz. Okulda yazı yazmak istemiyoruz ama burada her şey

çok keyifli." O an anladım ki önemli olan yazı yazmak ya da ders işlemek değilmiş. Önemli olan çocukların kendilerini ait hissettikleri bir ortamda öğrenebilmeleriymiş. Çünkü onlar için en değerli şey bilgi değil, hissettikleri sevgiydi. Küçük bir gülümsemenin bile nelere vesile olacağını çoğu zaman bilmiyoruz. Ama bildiğim bir şey var; çocuklar sadece söylediklerimizi değil, onlara hissettirdiklerimizi de öğreniyor.

Marifet Okulu'nda olmamı sağlayan en büyük motivasyon çocuklar oldu. nlamda örnek olmaya çalışmak ve yüzlerindeki bir gülümsemeye vesile olabilmek, benim için tarifsiz bir değer taşıyor. Hiçbir çocuğun kalbini kırmadan, onları anlayarak ve her gün bir öncekinden daha iyi olmaya gayret ederek ilerlemek en büyük temennim.

Bu süreçte emeği geçen herkese teşekkür ederim.

Ve içimizdeki sevgiyi hiç eksiltmemek duasıyla...

YAVUZ RABBİNİ BİLİR Mİ?

Emir
Yılmaz

Yaşamın başlangıcından beri Allah bazı topluluklara kudret ihsan etmiştir. Güç ile imtihan edilen toplumlar, kendini bildiği ve rehavete kapılmadığı takdirde varlığını sürdürebilmiştir. Kendini bilen Fatih Sultan Mehmed'in ahidnamesi günümüze ulaşmıştır. Kendini bilen Kanuni Sultan Süleyman ise Rabbinden bildiği zaferin ardından kendi mezarını kazdırmıştır.

Bal arılarından daha iri olan eşek arısı, rehavete kapılmıştır. Bir öğleden sonra atıştırmak için girdiği kovanda, onu bekleyen yüzlerce bal arısının direnişini hesaba katmamıştır. Eşek arısı işte; adını eşekten mi almış bilinmez ama her eşek gibi nefsine yenilmiştir.

Kendini bilmeyen adama ne demeli? Kendini bilmeyen Rabbini bilir mi? Rabbini bilmeyen adama ne demeli?

Tarihler 24 Nisan 1512'yi gösterirken dünya tarihinde pek rastlanmayan bir dönem yaşanıyordu. Üç büyük güç yan yana doğmuş, gelişmiş ve kuvvetlenmişti: Osmanlı Devleti - Safevi Devleti - Memlük Devleti.

Peki Allah bunlardan hangisine ihtisamlı bir zafer nasip edecekti? Herhalde Safeviler olacaktı. Tarihlerinde bu kadar işgale uğrayıp da bu kadar ayağa kalkmış başka bir millet var mıdır? Hele o güçlü kültürü ile herkesi kendine benzetmişti. Kaybettikleri savaşlardan da belki çok ders çıkarma fırsatı bulmuşlardı.

Peki Osmanlı'ya ne demeli? Bir millet ne kadar büyük potansiyele sahip olursa olsun, gerçek bir lider olmadan kendini kolay kolay gerçekleştiremez. Hele ki isminin önünde Yavuz lakabı olan biri, koskoca Osmanlı potansiyelini nasıl kullanabilirdi? Lider temkinli olmalıydı; cesaret yetmezdi. Lider alçak gönüllü olmalıydı; sertlik yetmezdi. Şehzadelik döneminde bile hep bir sorun çıkarmayı başarmış, sonunda babasına yaptığı darbe ile başa geçmişti. Herhalde Osmanlı, Allah'ın lütuf ve keremine daha çok uzun zaman sonra erişecekti. Zaten üç koca devlet birbiriyle genişene kadar yıllar geçirdi. Belki kendilerini ve birbirlerini öyle yıpratırlardı ki ortada ne devlet ne imparatorluk kalırdı. Ama dönemin liderlerinden Kansu Gavri öyle düşünmüyordu. Yavuz Sultan Selim'in tahta geçtiğini ve Safevilerle aralarının iyi olmadığını

bilirdi. İki devlet savaşır ve yorulur, üçüncüsü gelir tahtı ellerinden alırdı.

Memlük sultanı kendini çok zeki sayıyordu...

Cesur olmayan lider temkinsiz midir? Şiir yazan şehzade sert olamaz mı?

Nereden bilsin, o fevri hamleler beklediği sert mizaçlı adamın bir günde Safevi ordusunu darmadağın edeceğini... Nereden bilsin, yapacağı saldırılar öncesinde Safevilerin en büyük ticaret ağlarından biri olan Bursa kapılarını kapatacağını... Nereden bilsin, sekiz senede Şam'ı, Kenan'ı, Mısır'ı, Hicaz'ı ve daha fazlasını alacağını... Doğu Akdeniz'i kendi gölüne çevireceğini... Ve dahası, o topraklara yüzyıllarca hükmedecek birikimi oğullarına bırakacağını...

Sanma şâhım herkesi sen sâdıkâne yâr olur

Herkesi sen dost mu sandın belki ol ağyâr olur

Sadıkâne belki ol âlemde bir serdar olur

Yâr olur, ağyâr olur, serdar olur, didâr olur



BİRLİKTE KURULAN BAĞLARIN HİKÂYESİ

Elif Sena
Turan

Bazen bir kapıdan içeri girersiniz ve aslında sadece bir sınıfa değil bambaşka hayatlara da adım attığınızı sonradan fark edersiniz. Benim için bu yolculuk da tam olarak böyle başladı.

İki yıldır bu çatı altında, iki farklı grupla aynı yolu yürüdüm. Geçtiğimiz yıl başka bir sınıfın eşsiz hikâyesine eşlik ederken, bu yıl bambaşka bir grubun parçası oldum. Her biri ayrı renk, ayrı ses... Ama ikisinde de değişmeyen bir şey vardı: Kurulan bağın zamanla derinleşmesi ve insanın fark etmeden o bağın içinde kendini de yeniden bulması.

Bir sınıfa ilk girdiğinizde herkes biraz mesafelidir. Zaman geçtikçe bu mesafe yavaş yavaş azalır; yerini paylaşılan anlara, tanıdık bakışlara bırakır. Birlikte gülersiniz, bazen yorulursunuz, bazen sadece aynı ortamda bulunmanız bile bir paylaşım için yeterli olur. İşte tam da böyle

anlarda, görünmeyen bir bağın sessizce kurulmaya başladığını hissedersiniz.

Zamanla sınıfın bir dili oluşur; herkesin birbirini daha iyi anladığı, bakışların ve küçük jestlerin bile anlam kazandığı bir dil... O anlarda anlatılanlar kadar, nasıl birlikte olduğumuz da önem kazanıyor. Bazen planlanan çerçevenin dışına çıkmadan ama o anın ruhuna da kulak vererek ilerliyoruz. Ve fark ediyorum ki, asıl kalıcı olan da bu denge: hem yol göstermek hem de o yolu birlikte yürüebilmek. En çok iz bırakanlar ise tam olarak bu anlar oluyor.

Ben bu süreçte anlatan kişi olmaktan çok dinleyen olmayı öğrendim. Çünkü bir bağ kurmak, çoğu zaman anlatmaktan değil anlamaya çalışmaktan geçiyor. Onlara bir şeyler katmaya çalışırken, aslında onların bana bıraktığı izlerin daha derin olduğunu fark ettim. Bana olan güvenlerini, "Hocam siz çok kafasınız" diyerek o kendilerine has samimiyetle ifade etmeleri; aslında onlarla kurduğum köprünün ne kadar sağlam olduğunu gösterdi.

Ve bir noktadan sonra şunu anlıyorsunuz: Bu, sadece bir öğretmen-öğ-

renci ilişkisi değil. Aynı duygunun etrafında toplanmış bir birliktelik. Eksikleriyle, neşesiyle, bazen sessizliğiyle ama en çok da samimiyetiyle...

Şimdi geriye dönüp baktığımda aklımda kalan şey anlatılan konular değil; birlikte kurulan o bağ. Aynı anda gülüp aynı anda sustuğumuz anlar. İçten içe hissedilen o aidiyet...

Zaman geçse de yollar değişse de birlikte geçirilen anlar, hiç beklemediğiniz bir anda hatırlanıp yüzünüzde bir tebessüm bırakıyor. Ve o an anlıyorsunuz ki gerçekten kurulan bağlar bitmiyor; sadece şekil değiştiriyor.

Bu yolculukta birlikte yürüdüğüm öğrencilerime, birlikte öğrenmenin ve büyümenin ne demek olduğunu bana hep hatırlattıkları için; beni bu çatı altında onlarla buluşturan YEKDER ailesine ve bu süreci omuz omuza paylaştığım rehber ve ekip arkadaşlarıma gönülden teşekkür ederim.

Bu dönemin yolculuğunun sonuna yaklaşmışken şunu anlıyorum:

Bir insanın hayatına dokunmanın en güçlü yolu, ona yalnızca bir şey öğretmek değil; onunla gerçekten bir bağ kurabilmektir.

GÜLÜN ÖZÜ

Ahmed Bayram

Saffet Cebi Ortaokulu / 6. Sınıf

Karanlık dünyaya doğan güneşsin,
Gönüller yurduna en güzel eşsin.
Lisanım yetersiz, vasfın pek derin,
Sen ümmet bağında tüten nefessin.

Adın yankılanır her bir ezanda,
Sevgin nakış nakış ruh-u canımda.
Bir nazarın yeter,ey nurlu Nebi,
Mahşer sabahında dur yanımızda.

Gül yüzün aşkıyla yanar yürekler,
Sana selam söyler gökte melekler.
Sade bir sevdıyla düştük yoluna,
Kabul olsun senle tüm bu dilekler.

MARİFET OKULU

Feyza Duru Kılıç

İsmihan İsmet Süzer İlkokulu / 4. Sınıf

Merhaba ben Feyza. Sizlere Marifet Okulu'nda neler öğrendiğimden bahsedeceğim. Gerçekten harika bir sınıfım ve öğretmenim var. Çok mutluyum. Arkadaşlarımla aram çok iyi, çok samimiler. Bana yakın davrandılar ve benim onlara içim ısındı. Böylece ayrılmaz bir sınıf olduk. Sınıfımıza yeni biri geldiğinde hemen ona yardımcı olduk. Böylece o da hemen bize yakınlaşmaya başladı. Sınıfımız gittikçe büyüyor ve güzelleşiyordu.

Birçok anımız oldu. Mesela kamptaki anılarımız. Orada çamura düşme, temizlikle uğraşma vb. sorunlar oldu. Kamptayken hoşumuza gitmese de şu an yaşadıklarımıza çok gülüyoruz. İşte bunların her biri birer anı, unutulmaz şeyler. Sonraki kampa tecrübeli ve hazırlıklı gideceğiz sonuçta.

Bu olanlar bize bir şey öğretti. Her zaman her şey istediğimiz gibi olmayabilir. Ama eğer Allah bizden bir şey alırsa daha güzelini verir.

Sizce montun çamur oldu diye zlmek mi yoksa o anın keyfini çıkar-mak mı?

Ben bu sınıfta arkadaşığı, bazı ak-saklıkları görmezden gelmeyi, her Şeyden Őikayetçi olmamayı öğren-dim. Sulu boyayı Sevede đretmeni-mizden, harita kullanmayı Selvanur đretmenimizden, đrendik. Güzel-likleri saymakla bitmeyen birçok đretmenimiz var: Sevede đretme-nimiz, Güner đretmenimiz, Beyza đretmenimiz ve koordinatörümüz Oğuzhan hocamız; sizlere sevgimiz sayđımız sonsuz...

AHMET İÇİN YAPILAN DENEY

M. Emir Yıldız

Era Koleji / 5. Sınıf

Evvel zaman içinde Bolu'da köyünde annesiyle yaşayan Ahmet adlı bir çocuk vardır. Ve onlar geçimini çobanlıkla sağlıyorlardır ve bir gün Ahmet yine keçileri dağa çıkarmıştır. Sonra dağda ağaçların içinde büyük bir yangın olmuş ve Ahmet bu yangında ağaçların arasından çıkmaya çalışırken bir sürü yerinde yanıklar olmuştur. Ve o zaman annesi pazarda olduğu için Ahmet'e yardım edememiştir. Ve eve geldiğinde evinin önünde ambulans olduğunu gördü. Ve ambulansın içinde zavallı bir şekilde her yeri yanan Ahmet'i gördü. Ahmet hastaneye kaldırıldı. Bu haberi öğrenen İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okuyan mühendis ekibi buna karşı yanıkları iyileştiren bir şey icat etmişlerdir ve deneylerinin başarılı olduğunu gören üniversite grubu bunu Ahmet'e uygulamışlar ve Ahmet 3 hafta sonra hastaneden eski vücuduna kavuşarak çıktı. Artık çobanlık yaparken yaparken o maddeyi vücudunun yanmaması için giysisinin içinde tutuyor. Sonuç olarak bilim insanların yaptığı bu deneyler köyde yaşayan küçücük bir çocuğa bile katkıda bulunabiliyor.

TEZHAN OĞLU TEZCAN

Feyza Yıldırım

Şehit Erol İnce Kız İmam Hatip Ortaokulu / 5. Sınıf

Mert o gece çok heyecanlıydı; çünkü ertesi gün Bayburt'a, Dede Korkut'un mezarına gideceklerdi. Heyecandan bir türlü uyuyamıyordu. Biraz pencereden gökyüzünü seyretmeye karar verdi. Hilal ve yıldız o kadar güzeldi ki bakmaya doyamadı. Uyuyakalacağını fark edince yatağına geçti. Sabah uyandığında okula gitmek için hazırlandı, kahvaltısını yaptı ve evden çıktı. Okula geldiğinde bütün arkadaşları çoktan oradaydı. Hep birlikte servise bindiler ve gezi başladı. Servis durduğunda öğrenciler teker teker inmeye başladı. Öğretmenlerinin rehberliğinde Dede Korkut'un mezarına doğru yürümeye koyuldular. Mezarın yanına geldiklerinde öğretmenleri onlara Dede Korkut'u anlatmaya başladı. O sırada Mert'in gözüne bir ağaç kovuğu çarptı. Ağaç kovuğu o kadar büyüktü ki Mert dayanamayıp merakla içine girdi. Bir anda gözleri ağırlaştı ve orada uyuyakaldı. Uyandığında yine bir ağaç kovuğundaydı ama bu kez bambaşka bir yerdeydi. Kovuktan çıkmaya karar verdi. Dışarı adımını attığında karşısında beyaz sakallı, bilge görünümlü bir adam gördü. Mert bu adamı hemen tanıdı; o, Dede

Korkut'tu! Mert şaşkınlıkla etrafına baktı. "Bu nasıl olabilir? Geçmişe mi geldim ben yoksa?" diye düşündü. Dede Korkut, Mert'e dönüp gülümsemi:

- Hayırdır evlat, neden bu kadar şaşkınsın? Kimlerdensin sen?

Mert biraz çekinerek cevap verdi:

- Ben... ben sanırım gelecekteyim. Adım Mert.

Dede Korkut bilgece başını salladı:

- Biliyordum... Bir gün gelecekte birinin gelebileceğini biliyordum. Ama evlat, buradaki insanlara bunu söylersen sana inanmazlar; seni deli sanırlar. Gel, biz sana bizim donlardan giydirelim. Hem bugün toy var; bir yiğit, bir boğayı tek yumrukta indirmiş. Ona isim vereceğiz. Mert'in kalbi heyecandan hızla atmaya başladı. "Yoksa... bu Boğaç Han mı?" diye

geçirdi içinden. Dede Korkut gülümseyerek ekledi:

- Haydi gel evlat, sana bizim donlardan giydirelim, dedi.

Mert'e eski zaman giysilerinden verdiler; Mert onları heyecanla giydi. Dede Korkut başıyla onaylayarak,

- Haydi şimdi giyindin ya, çıkalım ar-

tık, toy bizi bekler, dedi.

Birlikte yola koyuldular. Toya vardıklarında kocaman masaların üstü etler ve şerbetlerle doluydu. Etrafta kırk hatun, kırk bey dolaşıyordu. Mert içinden "Bunları doyurmak da zordur, hee!" diye geçirdi. Bir süre sonra Dede Korkut ayağa kalktı:

- Şimdi size bir hikaye anlatacağım, dedi.

THE LOST ISLAND ADVENTURE

Hilal Özturan

Ümraniye Şehit Erol Olçok İmam Hatip Ortaokulu / 6. Sınıf

Victor was a young boy who loved adventure. He lived in a small village near the sea with his grandfather. Every day, he

looked at the sea and dreamed about new places. He wanted to travel and see the world.

Victor helped his grandfather every day, but he often thought about adventure. He read stories about explorers and wanted

to be like them.

One day, Victor was cleaning his grandfather's old room. He found an old yellow map in a box. There was a big red X on a small island.

"What is this?" Victor asked.

His grandfather looked at the map and smiled. "This is a lost island," he said. "People say there is treasure there, but no one has found it."

Victor felt very excited. That night, he could not sleep. He kept thinking about the island.

Early the next morning, Victor woke up before the sun. He packed a small bag. He took some bread, water, a flashlight, and the map.

“I will come back soon,” he said.

His grandfather looked at him and said, “Be careful.”

Victor got into a small boat and started his journey. At first, the sea was calm. The sun was shining, and birds were flying.

After some hours, the weather changed. Dark clouds came, and strong winds started to blow. The waves became big. The boat moved up and down.

Victor felt scared, but he said, “I will not give up.”

It started to rain, and he could not see well. He thought about going back, but he continued.

After a long time, the storm stopped. The sea was calm again. Victor was very tired and wet.

Then he saw land.

“The island!” he shouted.

He moved his boat to the island and got off. The island was green with many trees. It was quiet, but he heard strange sounds.

Victor walked slowly and followed the map.

Suddenly, he heard a voice.

“Hey! Who are you?”

Victor turned around. A girl was there.

“My name is Victor,” he said. “Who are you?”

“I’m Violet,” she said. “I came here because of a story about treasure.”

Victor smiled. “I have a map,” he said.

Violet smiled too. “Great! We can work together.”

They walked in the forest and followed the map. Soon, they found a big rock with a sign.

“This is the place,” Victor said.

They tried to move the rock, but it was heavy.

“Let’s push together,” Violet said.

They pushed hard. Slowly, the rock moved.

Under the rock, there was a small box.

Victor opened it. Inside, there were gold coins and a letter.

Violet read the letter: "The real treasure is courage, friendship, and adventure."

Victor smiled. "This is true," he said.

They went back to the beach. They felt happy.

Later, Victor returned home. His grandfather was waiting.

"You are safe!" he said.

Victor told him everything.

His grandfather smiled. "You are braver now," he said.

Victor nodded. "Yes. I believe in myself now."

Now Victor stands by the sea again.

But this time, he is not only dreaming.

He is ready for his next adventure.

AVRUPA ASLINDA ASYA'NIN BİR PARÇASI MI?

Ali Zahid Demir

Sultantepe Ortaokulu / 8. Sınıf

Avrupa'yı bir kıta olarak düşünmeye o kadar alıştığımız ki, haritaya biraz daha dikkatle bakınca ortaya çıkan gerçek ilk anda şaşırtıcı gelebilir: Coğrafi açıdan Avrupa, aslında Asya'dan bağımsız bir kıta değil, devasa bir kara parçası olan Avrasya'nın batıya doğru uzanan bir yarımadasıdır. Bu durum yalnızca yüzeysel bir harita incelemesiyle değil, daha derin coğrafi analizlerle de açıkça ortaya konulabilir. Alışkanlıklarımız, bize doğal görünen bu ayrımın aslında ne kadar tartışmalı olduğunu çoğu zaman fark ettirmez. Oysa biraz sorgulama, yerleşik kabullerin ne kadar kırılabilir olduğunu gösterir.

Dünya haritasına bakıldığında kıtaları ayıran temel unsur genellikle okyanuslardır. Afrika'yı çevreleyen denizler, Amerika kıtalarını ayıran okyanuslar ya da Avustralya'yı Asya'dan ayıran geniş su kütleleri bu ayrımı oldukça net hale getirir. Bu tür doğal sınırlar, kıtaları birbirin-

den ayıran belirgin çizgiler gibi görünür. Oysa Avrupa ile Asya arasında böyle keskin ve tartışmasız bir sınır yoktur. İki bölgeyi ayırdığı kabul edilen Ural Dağları, Hazar Denizi ve Kafkasya hattı, doğanın çizdiği mutlak sınırlar olmaktan ziyade, insanların ortaklaşa bir karara vardığı varsayımsal çizgilerdir. Bu sınırlar, coğrafi zorunluluklardan çok tarihsel kabul-lerin sonucudur.

Bu noktada şu soruyu sormalıyız: Eğer doğa böyle bir ayrım koymamışsa, biz neden Avrupa'yı ayrı bir kıta olarak görmeye devam ediyoruz? Aslında durum oldukça nettir: Avrupa ve Asya, tek bir büyük kıtanın parçalarıdır. Bu nedenle bilimsel bağlamda "Avrasya" kavramı sıklıkla kullanılır ve bu kavram, fiziksel gerçekliği çok daha doğru yansıtır. Yer kabuğunun dinamikleri bile Av-

rupa'nın bağımsız bir kıta olduğu fikrine karşıdır. Tektonik plakalar açısından bakıldığında Avrupa'yı ayrı bir kıta yapacak bağımsız bir levha bulunmaz; büyük ölçüde Avrasya levhasının üzerinde yer alır. Bu da Avrupa'nın coğrafi bağımsızlığına dair iddiaların bilimsel zeminde zayıf kaldığını gösterir. Üstelik yalnızca jeoloji değil, fiziki coğrafyanın diğer unsurları da bu bütünlüğü destekler. İklim kuşakları, bitki örtüleri ve hatta hayvan dağılımları incelendiğinde Avrupa ile Asya arasında keskin bir kopuş değil de bir ara geçiş olduğu görülür. Bu devamlılık, aslında bu



iki bölgenin birbirinden ayrı değil, iç içe geçmiş kara parçaları olduğunu açıkça ortaya koyar.

O zaman neden Avrupa ayrı bir kıta olarak kabul edilir? Bu sorunun cevabı, coğrafyadan çok tarihle ve kültürle alakalıdır. Antik Yunan'dan itibaren dünya üçe bölünerek gösterilmiştir: Avrupa, Asya ve Libya (Afrika). Bu sınıflandırma, dönemin bilgi sınırları içinde anlamlıydı; insanlar dünyayı kendi bildikleri kadarıyla anlamlandırmaya çalışıyordu. Ancak bu sınıflandırma zamanla bir alışkanlık haline geldi ve değişime uğramadan kabul edilmeye başlandı. Özellikle Avrupa'nın Orta Çağ'dan itibaren geliştirdiği siyasi, kültürel ve bilimsel kimlik ve Avrupalıların kendilerini Dünyanın geri kalanından ayrı görme politikaları bu ayrımı daha da pekiştirdi. Avrupa'nın kendisini farklı ve ayrı bir bütün olarak tanımlama çabası, yalnızca coğrafi değil, aynı zamanda ideolojik bir tercihti. Bu yaklaşım, "biz" ve "diğerleri" ayrımının erken bir örneği olarak da görülebilir. Avrupa'nın kendisini Asya'dan ayırma isteği, çoğu zaman üstünlük algısıyla da iç içe geçmiştir. Bu nedenle Avrupa'nın "kıta" oluşu, büyük ölçüde tarihsel bir kimlik inşasının

sonucudur. Bu durum, coğrafyanın yalnızca fiziksel gerçeklerden ibaret olmadığını; aynı zamanda insan zihninin, kültürünün ve ideolojisinin de bir ürünü olduğunu gösterir.

MUHAMMED ALİ

Berat Talha Kılıçarslan

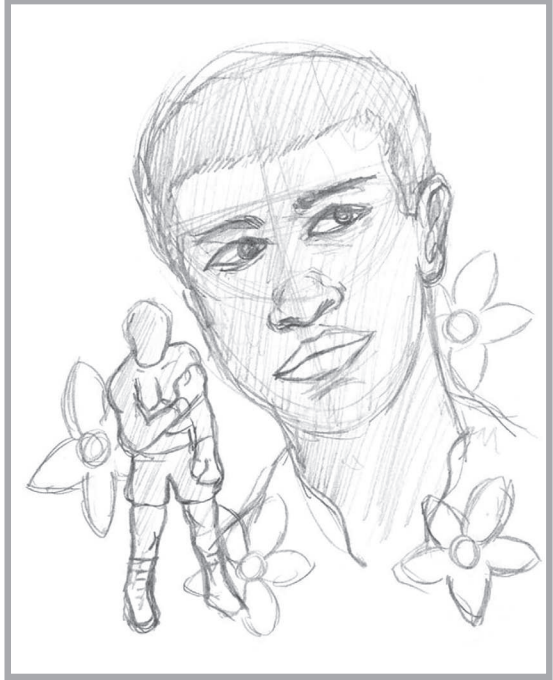
Yıldız Teknik Maçka Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi / Hazırlık Sınıfı

Muhammed Ali (doğum adıyla Cassius Marcellus Clay Jr.), 17 Ocak 1942'de ABD'nin Kentucky eyaletine bağlı Louisville şehrinde doğdu. O zamanlar Amerikadaki ırkçılık sebebiyle kolay olmayan bir çocukluk geçirmişti. Ailesi ise orta-alt gelirli bir aileydi. Ve bir gün bisikleti çalınır çok öfkelenen Cassius Clay bunu polise şikayet etmeye gider. Hırsız bulmak için polisle konuşması onun boks ile tanışmasına vesile olur. Bu olay, spor tarihinin en büyük efsanelerinden birinin başlangıcı sayılır. Ali, kısa sürede boks yeteneğini geliştirerek amatör kariyerinde dikkat çekti ve 1960 Roma Olimpiyatları'nda hafif ağır sıkllette altın madalya kazanır. 1960'lı yıllarda ABD'nin Vietnam Savaşı'na katılmayı reddetti. Bu kararı nedeniyle boks lisansı elinden alındı, şampiyonluk unvanı geri alındı ve yaklaşık üç yıl boyunca ringlerden uzak kaldı. Bu süreçte ciddi maddi ve kariyer kayıpları yaşasa da inandığı değerlerden vazgeçmedi. Bu duruşu, onu sadece bir sporcu değil, aynı zamanda bir insan hakları savunucusu haline getirdi. adını "Muhammad Ali" olarak değiştirdi. Bu değişim, sadece spor kariyerinde değil, kimliği

ve duruşunda da önemli bir dönüm noktası oldu hayranlarının sayısının da artması neredeyse herkesi onu tanıır hale gelmişti. Muhammed Ali, sadece bir sporcu değil aynı zamanda güçlü bir fikir insanıydı. 1960'lı yıllarda ABD'nin Vietnam Savaşı'na katılmayı reddetti. Bu kararı nedeniyle boks lisansı elinden alındı, şampiyonluk unvanı geri alındı ve yaklaşık üç yıl boyunca ringlerden uzak kaldı. Bu süreçte ciddi maddi ve kariyer kayıpları yaşasa da inandığı değerlerden vazgeçmedi. Bu duruşu, onu sadece bir sporcu değil, aynı zamanda bir insan hakları savunucusu haline getirdi ve ABD hükümeti dışında herkesin saygısını kazandı.

1970 yılında tekrar boksa dönen Ali, efsanevi maçlara imza attı. 1971'de Joe Frazier ile yaptığı "Yüzyılın Maçı" olarak anılan karşılaşma büyük ilgi gördü. Daha sonra 1974'te George Foreman ile Zaire'de yaptığı ve "Rumble in the Jungle" olarak bilinen maçta tekrar dünya şampiyonu oldu. Bu maçta kullandığı "rope-a-dope" taktiği, boks tarihinin en akıllıca

stratejilerinden biri olarak kabul edilir. Beni en çok George Foreman maçı etkiler herkes George dan çekiniyor ve korkuyordu KO gücü çok yüksekti Muhammed Ali nin kendi takımında bile cenaze havası vardı o da bunun farkındaydı ve walkout öncesi takımına dönüp "Orada ben dövüşeceğim ve siz cenazeye gelmiş gibisiniz."dedi.Maçda sürekli Georgeyle konuşup psikolojik üstünlüğü sağlamayı hedefledi George bu olayı bi konuşmasında şöyle anlatır "Ona bitane vurdum ve o bana hadi George hepsi bumu diye yanıt verdi o anda



yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu anladım” diyor.

Ali'nin kariyeri boyunca toplam 61 maçı oldu ve bunların 56'sını kazandı. Ve kişiliği ile birlikte bu karne insanların gözünde onu en iyisi yapmaya yetti. Ringdeki başarısının yanında, kendine güveni, konuşma tarzı ve karizmasıyla da büyük bir ikon haline geldi. “Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım” sözü, onun stilini en iyi anlatan ifadelerden biridir.

1981 yılında bokstan emekli olan Muhammed Ali'ye kısa bir süre sonra Parkinson hastalığı teşhisi kondu. Bu hastalığa rağmen hayatına aktif bir şekilde devam etti, yardım kampanyalarına katıldı ve dünya genelinde barış ve insan hakları için çalışmalar yaptı. 1996 Atlanta Olimpiyatları'nda olimpiyat meşalesini yakması, onun ne kadar sevilen ve saygı duyulan bir figür olduğunu bir kez daha gösterdi.

HAYAL GÜCÜ VE YARATICILIKLA

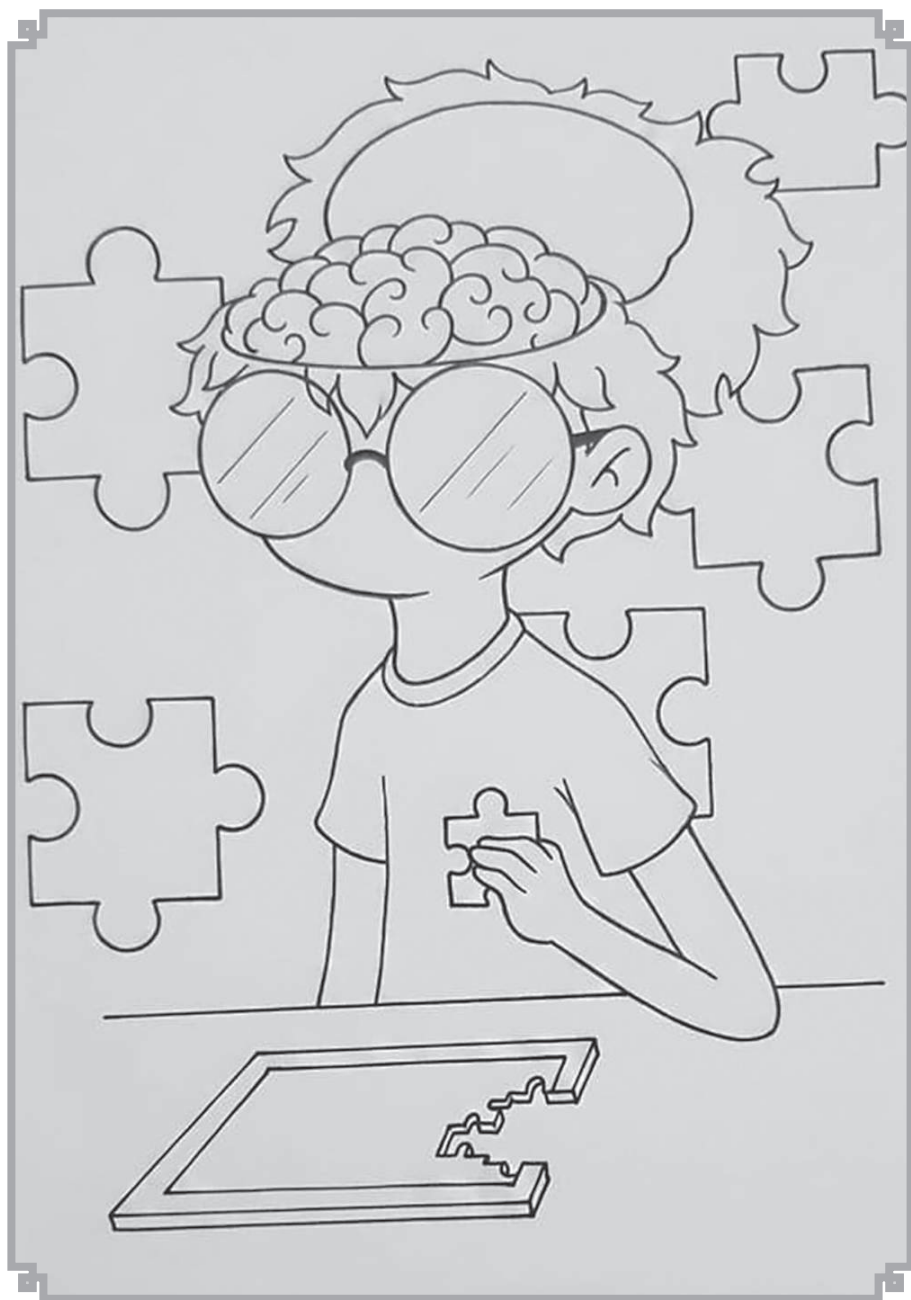
Muhammed Eren Yanık

Barbaros Hayrettin Paşa Ortaokulu / 8. Sınıf

İnsan bir düşününce çok güzel hissetmez mi sizdede. Tanı bana göre hayal gücü asıl güzel bir şey. Çünkü mutlaka insanın yalnız kalmak istediği noktalar yada zamanlar olur. Böyle zamanlarda hayal kurmak çok güzel olmaz mı? Bunun yanında yaratıcılık var (Pratik zeka-üreticilik). Bu ikisini birleştirdiğini düşünün. Yıkık parçalardan yeni bir şey ürettiğinizi düşünün. İlk önce hayal edersiniz ve sonrasında planlayıp ona yapmaya koyulursunuz. Bazı insanların içinden tuhaf bir his gelir, banada çoğunlukla olur. Tahminim ise ilgi duyduğumuz şeyi yaparken geldiğini düşünüyorum.

Hayal kurmayı farklı bir şekilde kullanabilirsiniz. Kendi kafanızın içindeki dünyada karşısız sevdiğiniz şeyleri düşünürsünüz. Bazenleri bu bir istek olarak karşımıza çıkar, örnek olarak; işten çıkarsanız ve çok yorgunsundur o sırada “hemen eve gitsemde yatağ yatıp uyusam” dersiniz. Onun hayalini kuruyorsunuz, o yumuşak yastık seni içine çeken rahatlık. Düşünürken bile güzel hissettirir.

Yaratıcılığın iyi yanı ise hem kendini geliştirirsin hem de hayata tekrar tutarsın.



SON 23 YILDA TÜRKİYE'DE NELER YAPILDI

Seyyid Sina Özdemir

Üsküdar İmam Hatip Lisesi / 10. Sınıf

Ulaşım Fonksiyonu

Karayolları: Kılcal Damarların Güçlenmesi

2000'li yılların başında Türkiye'nin en büyük sorunu, güvenli olmayan ve kapasitesi yetersiz tek şeritli yollardı. 2003 öncesinde yaklaşık 6.100 km olan bölünmüş yol ağı, büyük bir hızla 29.000 km'nin üzerine çıkarıldı. Bu, sadece bir asfalt dökme işlemi değil; trafik kazalarındaki can kayıplarının azalması, yakıt tasarrufu ve emisyon değerlerinin düşmesi anlamına geliyordu.

Dağlık bir coğrafyaya sahip olan Türkiye'de "geçit vermez" denilen noktalar delindi. Bolu Dağı Tüneli gibi onlarca yıl sürüncemede kalan projeler bitirildi. Ardından Karadeniz'de Rize ile Erzurum arasında 14,3 km uzunluğuyla dünyanın en uzun tünellerinden biri olarak inşa edilen Ovit Tüneli ve Avrupa'nın en uzun, dünyanın ise sayılı çift tüplü karayolu tünellerinden biri olan , Karadeniz'i Doğu Anadolu'ya bağla-

arak kış şartlarındaki geçit vermez yolları tarihe gömen Zigana Tüneli, Akdeniz’de ise onlarca tünel açılarak iç bölgelerin limanlarla bağlantısı kesintisiz hale getirildi. 2002 öncesi toplam 50 km (Toplamda sadece 83 adet tünel vardı) ama 2026’nın Başında 760 km’nin üzerinde (Tünel sayısı 500’ü geçti). Vadi geçişleri eskiden keskin virajlar ve dik rampalarla yapılırken, şimdi dev viyadüklerle yol düzleştiriliyor. 2002 öncesinde toplam uzunluğu 311 km olan viyadükler 2026’da 770 km’nin üzerindedir.

Yavuz Sultan Selim Köprüsü, Dünyanın en geniş köprülerinden biridir (59 metre). Üzerinden hem 8 şeritli karayolu hem de 2 şeritli demiryolu geçecek şekilde tasarlanmıştır. 322 metreyi aşan kuleleriyle Eyfel

Kulesi’nden bile yüksektir. 2002 öncesinde ağır vasıtalar (tır ve kamyonlar) Fatih Sultan Mehmet Köprüsü’nü kullanmak zorundaydı ve bu durum şehir içi trafiği kilitliyordu. Yavuz Sultan Selim Köprüsü ile transit taşımacılık şehrin tamamen dışına (Kuzey Marmara Otoyolu’na) alındı.

2002 öncesi toplam köprü sayısı 5.967 adet iken 2026’da 10.000 adet üzerindedir.

İstanbul-İzmir Otoyolu, Kuzey Marmara Otoyolu ve Ankara-Niğde Otoyolu gibi dev projelerle sanayi merkezleri arasındaki lojistik süreler yarı yarıya indi. İstanbul-İzmir Otoyolu, Kuzey Marmara Otoyolu ve Ankara-Niğde Otoyolu gibi projelerle Türkiye, Avrupa standartlarında, akıllı ulaşım sistemleriyle donatılmış bir otoyol ağına kavuştu. Bu yollar, sanayi bölgelerini birbirine kesintisiz bağlayan birer “ekonomik koridor” görevi görüyor. Otoyollar, sanayinin ve ticaretin ana arterleridir. Eskiden sadece birkaç güzergahta olan otoyol ağı, bugün ülkeyi birbirine bağlıyor. 2002 öncesinde 1.714 km olan otoyollar 2026’nın Başına gelindiğinde 3.750 km civarına çıktı.

Yaratıcılığın iyi yanı ise hem kendini geliştirsin hem de hayata tekrar tutarsın.



TANKLARIN SAVAŞ TARİHİNE ETKİSİ

Yusuf Mıcık

Kadıköy Anadolu İmam Hatip Lisesi / Hazırlık Sınıfı

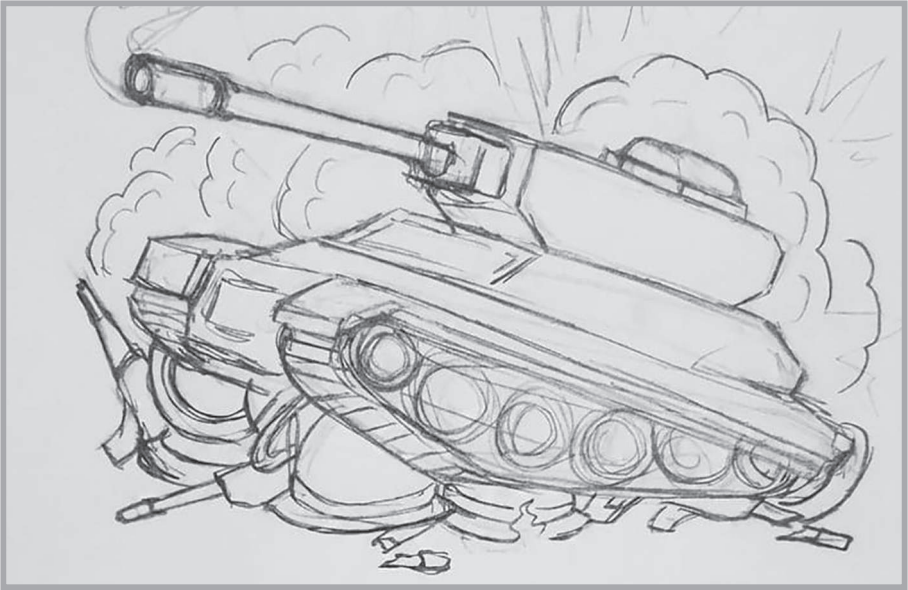
Tanklar savaş sahasında özellikle son yüzyılda etkisinden derinden hissettirmiştir. Sadece siperlere tıkanan 20. Yüzyılın başındaki savaşlara ayrı bir soluk katarak birçok farklı savaş stratejisi ve ayrı bir teknoloji kanadı açarak adeta savaş yapısını değiştirmiştir. İlk olarak 1. Dünya Savaşında Batı cephesinde sonuç vermeyen siper savaşlarına çözüm olarak, paletli ve zırlı bir vasıta aracılığıyla siper yarmak ve askerlere destek olmak için İngilizler tarafından tasarlanmaya başlayan bu araç ilk örnek olarak Landships Komitesi'nin Emriyle 1915 sonbaharında inşasına başlanmış ve bu tarihte tamamlanmış ilk tank prototipi olan Little Willie'dir. Ancak bu tank gerek hızından gerek ilkelliğinden savaşta kullanılamamıştır. Ancak İngilizlerin Birinci Dünya Harbine damga vurmuş Mark tank serisine ilham olmuştur. Mark I tankı 1916'da Somme Muharebesinde kullanılarak ne kadar hantal ve

yavaş olmasına rağmen siper yarma özelliğiyle büyük bir etki yaratmıştır.

Daha sonrasında, geliştirilen bu araç, Birinci Dünya Harbi devam ederken veya daha sonrasında geliştirilerek daha teknolojik bir yapıya bürünmüştür. Özellikle Amerikalıların tankların yüksek hızlara ulaşmasını sağlayan (ayrık yaylı) süspansiyon sistemi, tankın engebeli arazide zıplamadan, seri bir şekilde yol almasını sağlayarak Rusların efsane T-34 tankının temelini oluşturmuştur. İkinci Dünya Harbine kadar tanklarda olan en büyük gelişmelerden biri ise Almanların tankları radyo

yerleştirerek, o dönemin en güçlü ve savaşların seyrini değiştiren bu metal canavarları kontrol edilip tek merkezden yönetmesini sağladı. Bu gelişme İkinci Dünya Harbinin en önemli stratejisi olan blitzkrieg (yıldırım harekâtı) stratejisini uygulanabilir kıldı.

İkinci dünya savaşında zirveyi gören savaşların adeta temel taşına dönüşen tanklar, birçok yeni özellik kazanarak savaşların seyrini değiştirmeye devam etti. O dönem özellikle Nazi Almanyası'nın tanklardaki teknolojik özellikleri diğer tanklara kıyasla çok daha üstün olduğu için



savaşın ilk dönemlerinden çöküş dönemine kadar her alanda varlığını hissettirdi. Özellikle Panzer ve Tiger serileri ile 75 mm ve 88mm toplarla uzun menzil özelliğini tanklarına kazandıran almanlar, düşman tanklar daha kendisini göremeden onları uzaktan imha etme avantajına sahipti. Almanların özellik bakımından birinden farklı amaçlarla üretilmiş ve İkinci Dünya Harbine damga vuran tanklara sahiptiler. Örneğin Blitzkrieg taktiğine göre tasarlanmış olan Panzer III ve Panzer III'lerin doğu cephesinde T-34'lere karşı etkisiz kalması sebebiyle geçici bir çözüm olarak üretilen ancak savaşta en fazla üretilen tank olan panzer IV. Sovyet T-34lerine karşı etkisiz kalan bu tanklara çare olarak ise savaşın en iyi tankı olarak kabul edilen ve T-34'e benzer olarak, eğimli zırh ve daha uzun namlu gibi özellikleri katarak Panther (panzerkampfwagen V) tankı üretilmiştir. Ancak bu kadar teknolojik bir tankın Müttefiklere karşı üstün gelememesinin sebebi Müttefiklerin her zaman daha fazla tanka sahip olmasıdır. Amerikalıların meşhur M4 Sherman tankı, sayıca fazla olması sebebiyle bu teknoloji devine karşı galip gelmiştir. Hatta

bun durumu açıklayan bir deyiş vardır "Bir Panther tankını yok etmek için 5 adet M4'e sahip olmanız gerekir ancak Müttefiklerin her zaman 6 adet M4 Sherman tankı vardır." M4 Sherman tankı ise çabuk tamir edilebilme ve hızlı üretilebilme özelliğiyle Amerika savaşına katıldıktan sonra etkisini derinden hissettirmiştir.

RETRO-MANIA: GEÇMİŞ ARTIK DAHA MI GÜZEL? NOSTALJİ NEDİR: “EVE DÖNÜŞ” ACISI MI, KAÇIŞ MI?

Yusuf Selim Bozkurt

Şehit Akın Sertçelik imam Hatip Lisesi / Hazırlık Sınıfı

Nostalji kavramı, etimolojik olarak Eski Yunanca'daki nostos (eve dönüş) ve algos (acı) sözcüklerinin birleşmesinden doğmuştur. Kelime anlamı itibarıyla “yuvaya dönme arzusunun yarattığı sızı” olarak tanımlanabilir. On yedinci yüzyılda İsviçreli tıp öğrencisi Johannes Hofer tarafından askerlerde görülen “yurt sılası”nı tanımlamak için tıbbi bir terim (hastalık) olarak literatüre girmiştir. Erken Çağdaş Dönem'de bir melankoli türevi veya klinik bir durum olarak ele alınan bu kavram, günümüzde ise tıbbi bir patoloji olmaktan çıkıp; geçmişe, yaşanmışlıklara ve “yitirilmiş zamanın” estetiğine duyulan kolektif bir özleme, yani sosyolojik bir duygu durumuna evrilmiştir.

Bir Duygu Olarak Nostalji ve Belleğin Yanılsaması

Nostalji, insanın gelişimsel süreciyle paralel bir seyir izleyen karmaşık bir duygudur. Çocukluk döneminde (5-8 yaş) tohumları atılan bu his, bireyin zaman algısının geliştiği ergenlik sonrası dönemde tam anla-



mıyla kristalize olur. Ancak nostalji, sadece geçmişe yönelik tarafsız bir hatırlama eylemi değildir; aksine, insan beyninin sunduğu seçici bir filtredir.

Sosyolojik açıdan bu durum, “belleğin romantize edilmesi” olarak tanımlanır. Beynimiz, geçmişini anımsarken olumsuzlukları (acı, yoksulluk, kaos) arka plana itme ve pozitif duyguları (huzur, güven, aidiyet) ön plana çıkarma eğilimindedir. Dolayısıyla nostalji hissettiğimizde, aslında gerçek geçmişini değil; belleğimizin

bize sunduğu, hatalarından arındırılmış ve parlatılmış bir “kurgu-geçmişini” arzularız. Bu durum, bireyin içinde bulunduğu andaki memnuniyetsizliğine karşı bir psikolojik savunma kalkını işlevi görür.

Nostaljik Akımlar: Estetik mi, Yoksa Sosyal Bir Direniş mi?

Nostaljik akımları sadece “eski versiyonların kullanımı” olarak tanımlamak yetersiz kalacaktır. Bu akımlar; toplumsal düzeyde geçmişin estetik formlarının (vintage moda, ana-

log teknoloji, retro mimari) bugüne taşındığı, hatta geçmişin bugünden “daha saf ve güzel” olduğu fikrini savunan kültürel manifestolardır. Sosyolojik bir perspektifle bakıldığında bu akımlar, modern dünyanın getirdiği aşırı hızlanmaya ve dijitalleşmenin yarattığı yabancılaşmaya karşı bir tepki niteliği taşır. İlgili konunun eski versiyonlarına yönelmek, aslında modernitenin karmaşasından kaçıp, kuralları ve sonu belli olan güvenli bir limana sığınma çabasıdır.

BENİM GÖZÜMDEN ARKADAŞLIK

Hatice Zehra Yiğit

Şehit Erol İnce İmam Hatip Lisesi / 10. Sınıf

Çocukluğumdan beri yalnız kalmayı hiç sevmeyen biriydim. Her zaman yanımda olacak bir arkadaşına sahip olmak isterdim ama kimse bana arkadaşlığın ne olduğunu ve nasıl hissettirmesi gerektiğini öğretmedi. Belki de ben karar verecektim mesela çocukluğumdan bu yana büyümemin de etkisiyle arkadaşlığa olan görüşüm her zaman değişti ve bence bundan sonra da değişecek.

Benim için arkadaşlık sanki yeni bir aile gibiydi. Her zaman yanında olacak, beni düşündüğünü hissettirecekti. Bana göre birinin çevresi nasılsa o kişi de onlar gibidir. Yani aslında arkadaş olduğumuz kişinin sadece çevresine baksak bile onun kişiliğini tahmin edebiliriz. Çünkü istemeden de olsa her zaman çevremizdekilere benzeriz. Benim de arkadaşlığın ne olduğunu ve nasıl hissettirmesi gerektiğini anlamam uzun sürdü. Belki de hala anlayamamıştım. Arkadaşlık size anlattıklarımından çok daha derin duygulardı benim için çünkü yalnız kalmak her zaman canımı sıkardı hatta korkuturdu. Yanımda birinin olması her

zaman beni iyi hissettirdi. Çok fazla arkadaşım oldu bazıları hala hayatımda, bazılarıyla uzaklaştım, bazılarıyla da hiç konuşmuyorum.

Ben hiçbir zaman hayatımdan kolaylıkla insanları çıkarabilen biri olmadım her zaman onları hayatımdan çıkarmak istemediğim için onların gözünde kendimi değersizleştirdim. Sanırım yalnız kalmaktan korkuyorum. Bu korku neden olur hala anlamış değilim .Eski arkadaşlıklarımın üzerimde bıraktığı etkiler mi yoksa başka bir nedeni vardı da ben mi anlayamadım, bilmiyorum.

Benim için her zaman en önemli şey arkadaşlıktı. Belki de bazıları için bu kadar da önemli değildi, belki de bu yüzden arkadaşlığın ne olduğunu ve ne hissettirmesi gerektirdiğini kimse söyleyemiyordu...

YEKDER

Ayşe Beyza Aysan

Çamlıca Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi / 7. Sınıf

Bana göre kurslar zorla gidilen ve genelde çocukların giderken mutlu olmayacağı ve keyif almayacağı yerlerdir. En azından benim için öyle fakat bence YEKDER öyle değil, gerek hocaları gerek ortamı olsun... Ben burayı bir yük olarak değil yüklerimi hafifletmek için geldiğim bir yer olarak görüp buraya gelmek için gün sayıyorum. Ben YEKDER'e gelince dertlerimi anlatabileceğim ve dertlerime derman bulabileceğim hocalarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Ayrıca gerek gezilerden gerek derslerden çok keyif alıyorum. En güzeli de burada yeni arkadaşlar edindim. Hepsini de çok seviyorum. Marifet Okulu'na her hafta geldiğimde yeni şeyler öğrenip yeni anılar biriktiriyorum. Ayrıca okulda öğrendiğim bilgilere göre burada öğrendiklerim daha kalıcı oluyor. Benim kendime yaptığım en kaliteli yatırım Marifet Okulu oldu.

VAN GOGH MÜZESİ GEZİSİ

Meryem Kılıç

İsmihan İsmet Süzer Ortaokulu / 8. Sınıf

Bir cumartesi sabahı yola çıkacaktık. Herkes hazırlanmış kurumdan çıkmayı bekliyordu. Hepimiz çok heyecanlıydık. Sanat sergilerini çok seven ben ve arkadaşlarım içimizde büyük bir heyecanla yola çıktık. Yolda müze ve Van Gogh hakkında bildiklerimizi birbirimize aktardık. Müzeye vardığımızda “Girişi bile bu kadar güzelse içerisi nasıldır?!” diye düşünmeden edemedik.

Biletlerimizi alıp ışıklı harika bir koridordan geçip serginin yapıldığı kısma geçtik. Van Gogh tabloları dijital ekranda yapbozlar halinde vardı. Herkes ikili eşleşip yapbozları tamamladı. Sonrasında diğer kısma geçtik. Van Gogh tabloları animasyonlu bir şekilde duvarlara yansıtılıyordu. İlk iki turda hayranlıkla ve gözümüzü ayırmadan izlerken üçüncü turda fotoğraf ve video çekmeye anılarımızı kaydetmeye çoktan başlamıştık.

En sonda da gerçeklik adasına geçtik. Bu sefer animasyonlar daha yoğun ve sürekliydi. Bir duvara yaslanıp izlediğimiz sergi bir yanda gözlerimizi yoruyor bir yanda da hayranlık içinde bırakıyordu. Topluca fotoğraf çekip, vedalaşıp bitirdiğimiz gezide çok eğlenmiştik. Beynimizde hiç unutmayacağımız anıları kaydettiğimiz kütüphane Marifet Okulu anıları ile dolarken yanlarına bir yenisi daha eklenmiş oldu.

